

Getuigenis Karine

“ In het begin, probeerde ik alles te ontkennen; ik heb het moeilijk om de COPD van mijn moeder te aanvaarden ”

Karine

Aanvaarden van de ziekte:

Mijn moeder klaagt niet, ze doet alsof. Ik wist dat ze ziek was, maar ik kon de ernst ervan niet inschatten. Ik wist niet wat het betekende om een chronische ziekte te hebben waarmee je moet leren leven. In het begin, ontkende ik alles; ik heb het moeilijk gehad om te aanvaarden dat mijn moeder COPD had. Ik zag wel dat ze niet goed was, maar het was zeer moeilijk voor mij om haar te zien met haar buisjes en zuurstofapparaat. Deze ontkenning heeft bij mij 5 jaar geduurd. Op een dag heb ik ze gevonden met de brandweer, met ademhalingsmoeilijkheden. Ik was in shock en dan heb ik een klik gekregen. Daarna heb ik mij geïnformeerd over COPD en heb ik begrepen dat het niet te genezen was. De ziekte bezorgt me nog steeds angst, maar ik ken ze beter. Ik weet hoe ik moet reageren.

De moraal:

Je moet blijven vechten. Maar je wordt ouder en de organen verouderen ook. Dat gezegd zijnde, ondanks het feit dat de ziekte evolueert, stelt mijn moeder het beter en beter. Nu heeft ze de middelen om zich beter te voelen. Je moet oplossingen zoeken. Mijn moeder heeft zelf een kinesitherapeut gevonden. Als “verzorgende” kan ik er enkel zijn om haar te begeleiden, op haar te letten, naar haar te luisteren en bij haar te zijn. Ik woon slechts 12 km van haar vandaan. Als ze iets nodig heeft, of nood heeft aan een babbel, weet ze wie ze kan babbelen: ik ben er voor haar. Het leven gaat door, je moet blijven lachen!